

Elmn keskipivss
minkin eksyin synkkn metsn
aamupivin kappaleisiin
iltojen ikvn
miss
kasvot puhuvat omaa kieltn
oppivat suruaan nauramaan
ja elmn hauraat astiat
katsovat ihmetellen toisiaan

askel ja pyshdys kerrallaan
yksi nurin yksi oikein
etsi tiet joka hehkuu
polkua joka puhuu

se on ksiesi liikkeiss
se on taivaankannen valoissa
se on pivll ja yll ja aina
se on tll se on muualla
se ei puhu, ei voi vastata
olen ymmrtnyt tmn sen valossa

talvi toi meidt thn paikkaan
miss lepmme kylki kyljess
opimme enemmn toisiamme
opimme ajoissa luopumaan

en ehk tied mit tehd
vaikka joskus olenkin varma
ja joskus makaan aivan hiljaa
ja uskallan vain epill

jos yrittisin puhua vain sanoja
ksiin jnyt kosketuksen paloja
tytyy luopua, ajatella uudelleen
itsens ja muut